

notes.ug

zápisník z Ugandy

Milé čtenářky, milí čtenáři,

co třetí číslo zpravodaje po letní pauze zameškalo v čase, to hravě dožene v rozsahu. Na vině je však jeho samotné téma, tedy Idi Amin, ugandský diktátor, jehož majestátní osoba se do menšího rozměru vtěsnat nedokáže. Ani samotný text jej nezvládl obsáhnout, proto nám přerůstá do řady odkazů, které vám jej ukážou v celé jeho kráse. A to nejen Amina, ale celé období ugandských 70. let, které je známé ve všech koutech světa. Jedna dekáda a nespočet informací tak muselo putovat velikou dálku z Ugandy, aby se dostaly ke svým vzdáleným posluchačům. Jak se jim podařilo překonat moře a oceány a kolik z nich bylo cestou nenávratně poznamenáno?

Anežka Česalová
Anežka

Pokroucený obraz Idiho Amina

Jeden z nejproslulejších diktátorů subsaharské Afriky, Idi Amin, stál v čele Ugandy mezi lety 1971 a 1979. Byl známý svou brutální vládou a svým nevyzpytatelným chováním a názory, které se dokázaly převrátit naruby ze dne na den. Byl osobností velmi složitou a obtížně pochopitelnou. Byl to blázen a schizofrenik? Jedl lidské maso? Ne a ne! Tedy nejspíš...

O Idi Aminovi toho bylo řečeno a napsáno nespočet. Tušíme a myslíme si toho o něm mnoho, ale ve skutečnosti opravdu víme jen zlomek. Byl to člověk, který přitahoval pozornost, jak tu negativní, tak tu pozitivní, a velká pozornost probouzí velkou fantazií. Ani sám Amin nikdy na pravdě příliš nelpěl, nechával a mnohdy sám povzbuzoval, ne-li snad sám vytvářel pověsti a mýty, které se o něm šířily, až vše dohromady vytvořilo mlhu domněnek a záhad, která jeho osobu obklopuje dodnes.

Zajímavý pohled, který se snaží tuto mlhu alespoň částečně rozehnat a pokusit se odlišit dvě velmi propletené stránky jeho života, tedy pravdu od mýtů, nabízí Mark Leopold ve své knize Idi Amin: The Story of Africa's Icon of Evil (2020). Většina krátkých textů pojednávajících o Aminovi se soustředí na senzace a výstřednosti s ním spojené, a protože takových textů již bylo napsáno až dost, vystačí si i náš zpravodaj s méně šokujícím pohledem na Aminův život, protože Amin byl bezpochyby více než jen výčtem svých slavných excesů.

Velmi známým filmem o Aminovi je například Poslední skotský král.

Kořeny Idiho Amina - muže z lidu

Amin pocházel z chudé venkovské rodiny na severozápadě Ugandy. Jeho matka pocházela z etnika Lugbara a jeho otec z etnika Kakwa. Jeho rodiče se odloučili, když byl ještě malým Awon'go, a dětství i dospívání proto strávil pouze po boku jednoho z rodičů, i když s jistotou nevíme kterého.

Uganda, skládající se z desítek etnických skupin, procházela velkým množstvím sporů a neshod, které byly jak před nezávislostí, tak i po ní často využívány pro politické účely. Jak etnikum Lugbara, tak i Kakwa spadala do skupiny etnik západního Nilu. Ta už za doby britského kolonialismu, díky bojovým dovednostem a fyziologickým charakteristikám jejich obyvatel, dostala nálepkou bojovných národů a stala se tak základní složkou koloniální armády. Ač oblíbená při náboru do armády, etnika západního Nilu byla dlouhodobě Brity chápána jako „druhořadá“ v kontrastu s jejich protějšky na jihu země, především obyvateli Bugandy, které Britové upřednostňovali politicky.

Také Aminův otec byl vojákem v koloniální armádě a Amin proto od malička vyrůstal v armádním prostředí, než se sám stal vojákem. Možná se tak stalo ještě před jeho plnoletostí, kdy ještě jako dítě pracoval v armádní kuchyni, podle mnohých ale až později, roku 1946, kdy prošel oficiálním nábořem. Podílel se tak vedle mnohých akcí v Ugandě na potlačování slavného povstání Mau Mau v Keni a v době svých vojenských let, podle Leopolda možná nejšťastnějších let Aminova života, si získal díky svým schopnostem, humoru a vojenské disciplinovanosti přízeň svých britských nadřízených.

Populární voják tak závratně stoupal vzhůru po žebříčku hodností, až se stal koncem 50. let jedním ze dvou černošských „effendí“, tedy praporčíků v ugandské koloniální armádě. Tak se dělo navzdory jeho násilnosti a brutalitě, se kterou mnohdy vykonával vojenské rozkazy, a rozšířenému názoru o jeho nedostatku inteligence. Chudý venkovský chlapec z marginalizovaného etnika se tak během 25 let stal jedním z nejvýznamnějších afrických představitelů ugandské armády.

Awon'go, tedy v překladu „hluk“ - tak se mu, podle vyprávění jeho syna jako miminku říkalo, kvůli jeho usedavému pláči a hlučným pomluvám ohledně skutečné totožnosti jeho otce, kterým měl být podle těchto fám i sám Kabaka (bugandský král).

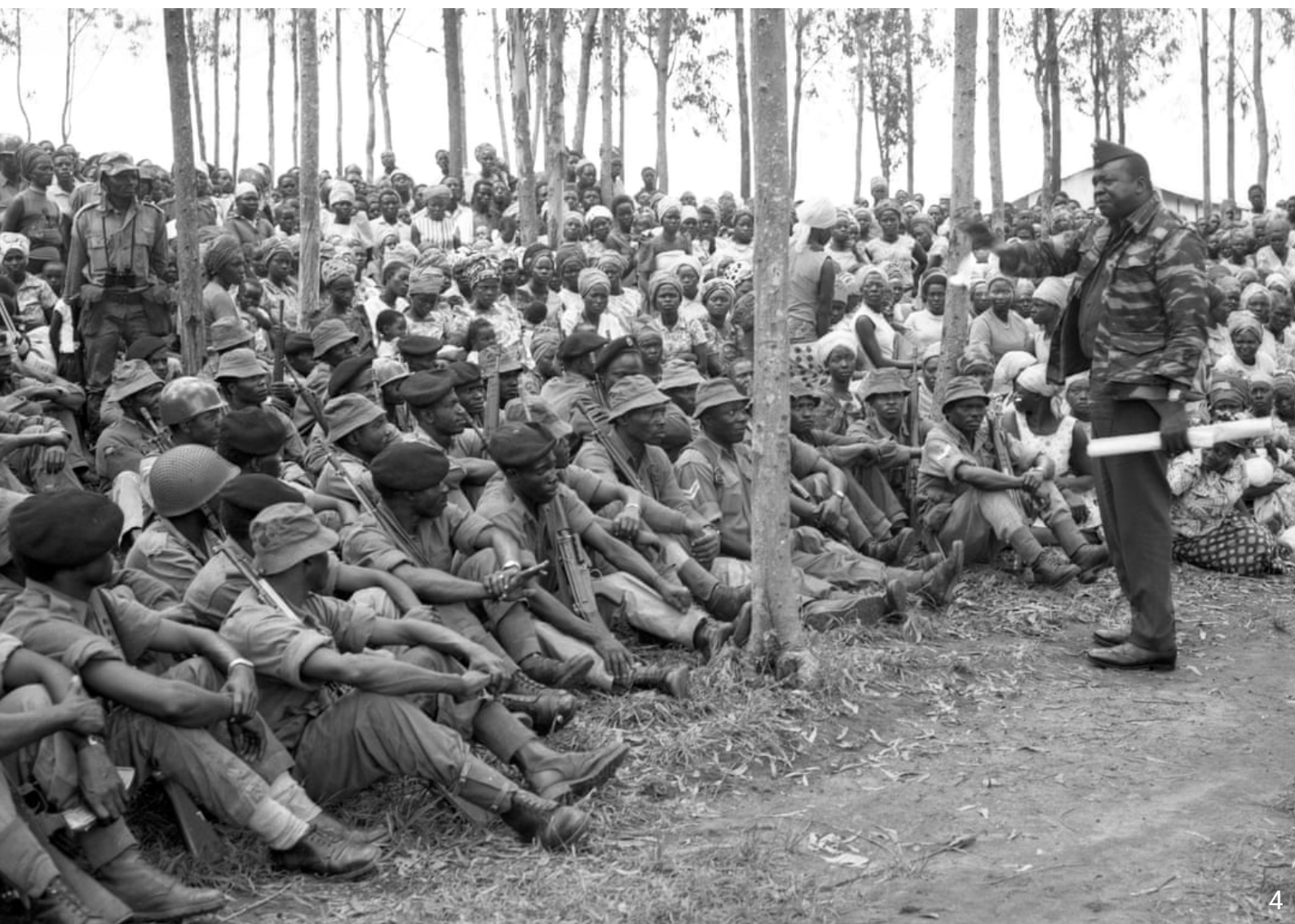
„Idi Amin je skvělý člověk a dobrý hráč rugby, ale od krku nahoru [je] dutý a je potřeba [mu] vše vysvětlit tak jednoduše, jak je to jen možné.“

„AMIN BYL VELMI OBLÍBEN U SVÝCH BRITSKÝCH NADŘÍZENÝCH, KTERÍ SI VYCHVALOVALI JEHO SPORTOVNÍ NADÁNÍ, FYZICKOU ZDATNOST A DISCIPLÍNU, ALE VIDĚLI JEJ SPÍŠ JAKO POSTAVU LEHCE GROTESKNÍ, KTERÁ MOC INTELIGENCE NEPOBRALA.“²

1964, hodnocení Amina ze strany britského vyššího důstojníka. (Leopold 2020: 104)²

Popis Amina v dopise z roku 1964, který odeslal JSC. (Leopold 2020: 104)²

“Amin je podle všech měřítek skvělý člověk a jeho britští kolegové si ho velmi oblíbili a váží si ho (...) Je tvrdý a nebojácný a podle všeobecného úsudku (...) naprosto spolehlivý. Naproti tomu ale není příliš bystrý a pravděpodobně bude mít potíže vypořádat se s administrativní stránkou velení.”

Amin tak navzdory vším pochybnostem získával hodnosti a pravomoci a nikdo nevěřil, že by byl schopen jich systematicky využívat pro vlastní cíle. Tento názor přetrval i po uchopení moci, provázel jej po zbytek života a poskytoval vysvětlení pro všechny jeho excesy. Jak ale naznačuje Leopold, při pohledu na jeho politické kroky jako na celek s odstupem času, při zvážení dobového kontextu a možných motivací a důsledků, nemusí jeho kroky být vůbec tak nahodilé a vedené pouze jeho horkokrevností, ale lze v nich spatřit velkou dávku pragmatismu a logiky. Takové, která by si určitě vyžadovala více inteligence, než kolik Aminovi jeho britské protějšky v době jeho působení v koloniální armádě i v době jeho vlády přisuzovaly. Je tedy možné, že jeho nepříliš lichotivá pověst, společně s vojenským vychováním z velké části podporovaným britskou přítomností, mu poskytla příležitost a dostatečné maskování, aby se mohl proplížit až do čela státu.

„Někdy lidé zaměňují způsob, jakým mluvím, s tím, co si myslím. Nikdy jsem neměl žádné formální vzdělání – dokonce ani z mateřské školy. Někdy ale vím víc než člověk s doktorátem, protože jako voják vím, jak jednat, jsem muž činu.“³

Vojenská moc dosažena – politická na dosah

V letech následujících po dosažení ugandské nezávislosti pozvolna získávala na moci nejen armáda, ale také samotný Amin, který stál od roku 1966 v čele armády a vybudoval si blízký vztah s prezidentem Obotem. V polovině 60. let už byl Amin druhým nejmocnějším člověkem v zemi a armáda zdvojnásobila své řady, především o nové vojáky z etnika západního Nilu, a stala se klíčovou hybnou silou v zemi.

Země se tou dobou nořila do husté atmosféry konspirací, spiknutí a paranoi, která těžce dopadla také na vztah Amina s prezidentem a už koncem 60. let se Amin, možná právem, obával o své odstranění z funkce ze strany Oboteho.

Armáda byla se stávající situací také nespokojena, kromě etnického dělení a zjevného upřednostňování její části (Obotemu blízkých etnik Acholi a Langi) si stěžovala také na nízké financování a výdaje, které místo toho proudily do Oboteho soukromého ozbrojeného útvaru General Service Unit (GSU). Aminova popularita v armádě byla tou

dobou neotřesitelná. Sám původem ze severního Nilu, s prostými kořeny a s dlouholetou vojenskou zkušeností byl vojákům blízký, dokázal se s nimi ztotožnit a dokázal je vášnivě vést. Proto nebylo překvapením, když v době Oboteho zahraniční cesty do Singapurů roku 1971 společně povstali a svrhli Oboteho vládu.

Den převratu, 25. ledna 1971, se obyvatelům Ugandy bezpochyby hluboce vtiskl do paměti. Jeho atmosféra se nesla v ducWhu všudypřítomné nejistoty a napětí v doprovodu válečné hudby či tehdejšího hitu „My Boy Lollipop“, které po celý den vyhrávaly v rádiu, než v něm konečně vojenský hlas oznámil právě vykonaný vojenský převrat a konec vlády Miltona Oboteho.

4

Aminova vláda začíná - spojení vojenské a politické moci

V čele nově ustavené „druhé republiky“ stanul Idi Amin jako prezident, doprovázen slibů o rychlém přechodu k civilní vládě, o svobodných volbách a brzkém návratu k normálnímu životu. Z dočasné vlády se však stalo 8 let násilné diktatury.

Domácí politika za Aminovy vlády

Svržení Oboteho a Aminův nástup, který provázely počáteční politicky smířlivé kroky (mimo jiné propouštění stovek politických vězňů, kteří byli uvězněni za Oboteho vlády), byl mnohými vítán a přijímán s nadějí. Zahraniční podporu po převratu získal Amin především z Velké Británie, která po zhoršujících se vztazích s Obotem doufala v obnovení bližší spolupráce s Ugandou. V samotné Ugandě byl Amin po Oboteho vládě vítán s otevřenou náručí a zdánlivě nekončící oslavy se nesly zemí po několik dní. Pro mnohé bylo ale jen málo důvodů k oslavě. Členové etnika Acholi a Langi, která byla za vlády Oboteho upřednostňována, nyní čelila mnohemu systematickému, ale také svévolnému zatýkání či vyvražďování.

Svou vládu Amin započal neobvykle četnými cestami napříč Ugandou, kde se setkával s místními lidmi i lokálními náčelníky a náboženskými vůdci. Pouze s minimální ochrankou přednášel před davy zvědavých posluchačů, kteří se, nejen díky Aminově řečnickému umění a šarmu, s jeho slovy dokázali ztotožnit.

Amin byl velmi citlivý vůči tomu, jak o něm referovala zahraniční, především britská média. Nejednou se tak vztahy těchto zemí prudce zhoršily právě přičiněním novinářů, kteří Amina s oblibou parodovali a zesměšňovali jeho přízvuk i jeho osobu. Jako jeden příklad za všechny poslouží magazín „The Punch“, ve kterém pravidelně vycházely články formulované tak, jako by je psal sám Amin – včetně lámané angličtiny.

Leopold označuje Amina za jednoho z prvních populistů a zdatného PR manažera a všímá si toho, jak mnohdy jeho sebe prezentace a prohlášení dle potřeby odváděly pozornost jeho politických protějšků nebo oslovovaly právě to publikum, pro které své výroky Amin zamýšlel, i když pro jiné byly absurdní a nepochopitelné.

Jeho šokující výroky, které tehdy budily pohoršení, by podle Leopolda v dnešní době našly svou konkurenci a internet zaplavený výroky Donalda Trumpa je jejím zářným příkladem.

Záběry z propouštění politických vězňů a ulice Kampaly krátce po převratu

Jeden z článků z časopisu „The Punch“, který si z Aminovy řeči utahuje

Welcome To De Costa Uganda!

From ,The Collected Bulletins Of President Idi Amin' by A Coren (25/4/1973)

WELL, HERE WE ARE, Easter come an' gone an' de tourist season well under way (...) We lookin' forward to a pretty good tourist season, now we kickin' out de Asian hoteliers and fillin' de premises wid de trained Ugandan staff wot shapin' up top-hole; soon as we train ,em to stop eatin' de suitcases, we gonna be able to offer de fust-class service, also got to git ,em out de habit o' shinnin' down de lift-cables wid de room-service requirements, lost fifteen waiters over de weekend, found ,em all in de basement looking like a stack o' hamburgers. Also lookin' for a way to stop de chambermaids comin' down to de swimmin'-pool at sunset an' drinkin' it. (...) Anyway, as I bin pointin' out in de press, de whole obberjeck of de tourist exercise is on account of we needin' to pull in de famous foreign currency wot turnin' out to be in pretty short supply now we kickin' de foreigners out. So wot we got to do is kick ,em back in for a bit. Pussonally, I preferrin' not to let ,em get further than de airport, jus' ask ,em to step off de plane an' leave de travellers' cheques in a pile by de gangplank while waitin' for de nex' flight back.'

Už záhy se však Aminova vláda měla dostat do středu světové pozornosti kvůli znepokojivým zprávám o rozsáhlém porušování lidských práv, zločinům proti lidskosti, únosech a beztrestném vraždění. Velkou část viny na nich nesly Aminem zřízená Public Safety Unit a State Research Bureau, které mu sloužily politicky, jako ozbrojené složky vymáhající jeho i jejich vlastní zájmy. Amin, hnán touhou řídit stát jako armádu, usiloval o jeho disciplinovanost a o kontrolu nad ním a jeho obyvateli.

Aminova vláda stála na podpoře armády. Ta díky němu získala mnohá privilegia a mohla tak často přebírat věci do vlastních rukou. Vojáci a bezpečnostní složky tak mnohdy beztrestně na ulicích vykonávali vlastní spravedlnost a obohacovali se na úkor druhých třeba se zbraní v ruce.

Aminovy bezpečnostní složky, které navázaly na Oboteho GSU

Podle Leopolda se nicméně s postupem let váha přehoupla a Amin stále více závisel na podpoře armády, která získávala stále větší moc a samostatnost. Amin vytvořil v zemi kulturu bezpráví, beztrestnosti a násilí, ale mnohé z jejích konkrétních projevů už šly mimo jeho kontrolu.

Ugandu také v době Aminovy vlády nořily do strachu a nejistoty velmi časté případy někdy více a jindy méně záhadného „zmizení“. Ta se mohla odehrát kdykoliv a téměř komukoliv. Především od roku 1972, kdy se odehrál pokus o převrat vedený Obotem z Tanzanie, se začal Amin zbavovat nepohodlných lidí a domnělých Oboteho spojenců (arcibiskup, soudci, bývalí ministři, vojenští důstojníci, ale také běžní občané), kteří mizeli a občas vyplávali na břehy Nilu. V polovině vlády se pod silným mezinárodním tlakem Amin rozhodl paralelně s dalšími zahraničními zahájit také vlastní vyšetřování těchto „zmizení“. Ti, kteří vypovídali, pak popisují strach a nejistotu obyvatel Aminovy Ugandy.

„Běž domů, sestro. Neplýtvej svým časem. Teď jsme jen psi. Občas přijde čas, kdy musíš svého manžela nechat v Karuma Falls nebo v lese samotného.“⁷

Ugandský voják domlouvá ženě, která přišla do kasáren hledat svého manžela, který byl před 13 dny zatčen a od té doby se po něm slehla zem. Vodopády Karuma Falls nebo lesy byly místa, kde často končila těla „zmizelých“.

„Lidé byli vyděšení, ale zároveň nevěděli, koho se vlastně mají bát – jestli vlády nebo lupičů.“⁷

Tehdejší americký velvyslanec v Ugandě Thomas Melady a jeho žena popisují děsivou a záhadnou atmosféru tehdejší doby, ve které nikdo s jistotou nevěděl, kdo ve skutečnosti za „zmizeními“ stojí.

5

Jak upozorňuje Leopold, v době jeho vlády, kdy jeho osobnost přirozeně poutala největší pozornost, z Ugandy odešlo mnoho vzdělaných Ugandů (a Evropanů), kteří byli Aminovi trnem v oku. Ti, kterým se podařilo ze země včas utéci, tak ztratili přímý kontakt s domácí ugandskou realitou. Ti, kdo o ní proto vypovídali do množství knih, článků a výzkumů, které tou dobou vznikaly, tak byli často Aminovi zapřisáhlí odpůrci v exilu, kteří mnohdy nesli největší tíhu Aminovy selektivní nenávisti, a podporovatelé bývalého (a budoucího) prezidenta Milтона Oboteho. Jejich výpovědi tak mohou mít vlastní skryté motivy, které tak mohly pomoci Aminovu osobu ještě více demonizovat. Leopold také poukazuje na to, že na velkou část obyvatel, především v odlehlejších částech Ugandy, represivní důsledky Aminova režimu ve větší míře nedoléhaly.

Například právě mnoho z těch, které zkoumaly porušování lidských práv a zločiny režimu

Jeden z nejvýraznějších kroků Aminovy domácí politiky nastal v druhé polovině roku 1972, kdy ve jménu předání ugandské ekonomiky do rukou samotných Ugandů nařídil odchod naprosté většiny obyvatel asijského původu, a to do 90 dní od jeho prohlášení. Majetek a podniky, které po Asiitech v zemi zůstaly ležet, ale nebyly zvednuty budoucími ugandskými podnikateli a přetvořeny v prosperující ugandskou ekonomiku, ale místo toho byly převzaty členy a přáteli režimu nebo se staly kořistí, kterou si urvali ti šťastnější. Také v důsledku vysokých vládních výdajů na vojenské projekty a nákupy vojenského vybavení se domácí ekonomika, po okamžiku relativně dobrého výkonu, začala prudce padat.

Záběry z roku 1972, kdy se vyhoštění asijských obyvatel Ugandy snaží dostat do Británie v 90denní lhůtě

Jak zdůrazňuje Leopold, Amin v politickém směřování spíše pokračoval v tom, co již započal Oboje. Také špatný ekonomický výkon Amin do značné míry zdědil už po svém předchůdci a ač se ekonomika postupně zhoršovala, nebyla zřejmě tak špatná, jak udávají dobové záznamy, které se soustředí pouze na oficiální ekonomiku, která v africkém prostředí nikdy zcela o realitě nevypovídá. Na lokální úrovni se lidé přizpůsobili a přeorientovali na samozásobitelské zemědělství tak, aby si zajistili potřebné potraviny, a podvýživa tak tou dobou dosahovala relativně nízkých hodnot. Také další negativní aspekt, který s Aminovou vládou posílil, byl tzv. ekonomický systém „magendo“, který ač ilegálními způsoby a paralelně k oficiálnímu trhu, mnohde pro lidi představoval prostředek přežití.

Kolem roku 1978-1979, kdy se měla blížit Aminova vláda pomalu ke konci, klesla světová cena kávy a životní náklady vzrostly až o 60 %. Spolu s tím se bezpečnostní situace v zemi rapidně horšila, ozbrojené složky už jednaly prakticky bez omezení. V roce 1977 se začaly objevovat vážné pokusy o sjednocení opozice proti Aminovi v exilu, ale podařilo se jí to až v době, kdy postupovala tanzanská vojska směrem ke Kampale. Tu vyvolala Aminova agrese a zabránění části území Tanzanie podél hranic s Ugandou. Kampala byla dobyta 11. dubna 1979.

Aminovi se podařilo uprchnout nejprve do Libye a poté do Saúdské Arábie, kde se svou početnou rodinou dožil v pěkném sídle tichým, zbožným a všedním životem.

Záběr z roku 1979, tanzanská vojska úspěšně postupují směrem ke Kampale. Video obsahuje drastické záběry

Kvíz

Trpěl Amin vážnou duševní poruchou?

- a. Ano
- b. Spíše ano
- c. Spíše ne
- d. Ne

Kolik měl Amin manželek za dobu jeho vlády?

- a. 1
- b. 3
- c. 5
- d. 12

Přišel k Aminovi plán na vyhnání obyvatel asijského původu ze země ve snu?

- a. Ano
- b. Spíše ano
- c. Spíše ne
- d. Ne

Blížil se počet obětí Aminova režimu počtu 500 000?

- a. Ano
- b. Spíše ano
- c. Spíše ne
- d. Ne

Odpovědi

Trpěl Amin vážnou duševní poruchou?

Spíše ne: Nad tím se pozastavovaly Aminovy zahraniční protějšky už v době jeho vlády a někteří z nich se rozhodli tomu přijít na kloub. Američtí a britští zástupci tak kupříkladu s pomocí odborníků na psychologii zkoumali jeho výstupy ve snaze najít nejlepší způsob, jak k němu přistupovat. Ze závěrů britského psychologa Denise Hilla plyne, že i když může jít o „abnormální osobnost“, žádné důkazy o vážnější psychické poruše Amin nevykazuje.

Kolik měl Amin manželek za dobu své vlády?

Amin měl 5 manželek za dobu své vlády. Se svou první oficiální manželkou se oženil už v roce 1961 nebo 1962. Ta po svatbě přijala jméno Mama Malyam. Jeho druhá manželka, Kay Adroa, pocházela z dobré rodiny z etnika Lugbara a byla jednou z prvních žen tohoto původu, která studovala na místní Mekerere univerzitě. Známa je ale kvůli svému smutnému konci, kdy bylo její tělo nalezeno rozřezané na kusy a znovu sešité. Následovala třetí manželka, Nora, a roku 1973 čtvrtá manželka zvaná Mama Madina, první s muslimskými kořeny, po které následoval roku 1974 rozvod se zbylými třemi manželkami. O rok později, v roce 1975, si Amin vzal svou poslední manželku v době své vlády, muslimku Sarah Kyolaba. Mimo své oficiální ženy měl Amin řadu dalších krátkých románek i dlouhodobých nemanželských vztahů, stejně jako řadu nemanželských dětí nejen v Ugandě, ale nejspíše i v Keni či Somálsku z dob jeho působení v britské koloniální armádě.

Přišel k Aminovi plán na vyhnání obyvatel asijského původu ze země ve snu?

Ne. Jak sám Amin prohlašoval, tato myšlenka k němu přišla ve snu a naznačovala určité spojení s nadpřirozeným světem a myšlenku posvěcovala jako „přání Boží“. Samozřejmě je možné, že se takový sen skutečně odehrál, ale se vznikem myšlenky měl jen málo společného. Ve skutečnosti vyhnání Asiatů plánoval již Obote, a Amin, jako v mnohých dalších oblastech, pouze navázal na plány a politiky započaté za doby Oboteho vlády. Obdobně jako Amin vůči Asiatům vystoupil již v roce 1970 Obote proti početnému etniku Luo ze sousední Keni, které žilo na ugandském území a muselo se vystěhovat. Původ nápadu, který by pramenil ze snu, tedy bylo vysvětlením spíše strategickým a mělo zapůsobit na samotné Ugandány. Tak se také stalo. Asiáté byli vnímáni jako pozůstatek kolonialismu a v kontextu stále čerstvé vzpomínky na koloniální období si tato myšlenka získala velkou podporu nejen v Ugandě, ale i u Aminových afrických protějšků.

Aminův režim si vyžádal až 500 000 obětí

Možná ano, možná ne: 500 000 je často zmiňovaný údaj, který pochází ze zprávy Amnesty International z roku 1983. V rámci odhadů představuje toto číslo horní hranici, nicméně nikdo ve skutečnosti přesně neví, kolik si skutečně Aminův režim vyžádal životů. Samotná zpráva mluví o 100 000 až 500 000, ale objevují se i nižší čísla či cokoliv mezi tím. 500 000 je vysoký odhad, který nemusí, ale může být dle jiných odhadů velmi nadhodnocen. Ať je toto číslo jakékoliv, panuje obecná shoda na tom, že za druhé vlády Miltona Oboteho bylo toto číslo ještě vyšší, i když trvala pouze necelých 5 let.

Olympijské novinky z Ugandy

Zlatá běžkyně

22letá Peruth Chemutai si z letošních tokijských olympijských her odnesla zlatou medaili za běh na 3000 metrů. Stala se tak první ženou v Ugandě, které se podařilo získat zlato – třetí zlatou medaili v ugandské historii. První získal John Akii-Bua na olympiádě v Mnichově roku 1972 a druhou Stephen Kiprotich v Londýně roku 2012.

Záběry prvního Aminova roku vlády, kdy zdravil olympijský průvod vyřázející na tehdejší olympiádu v Mnichově,

Sportovec na útěku

Na olympiádu do Tokia se vypravil jako zástupce Ugandy také Julius Ssekitoleko, dvacetiletý vzpěrač, kterému však byla jeho účast po příletu zamítnuta kvůli neodpovídající kvalifikaci. Při pravidelném testování se záhy odhalila sportovcova nepřítomnost a dopis, který se našel v jeho pokoji, oznamoval jeho záměr zůstat v Japonsku a najít si zde práci. Sportovec byl po čtyřech dnech objeven ve městě vzdáleném 170 km od centra olympijských her, dopraven zpět do Ugandy, kde strávil šest dní ve vazbě, ze které byl bez obvinění 28. července puštěn.

Libí se vám naše činnost? Budeme rádi, když přispějete!

Doufáme, že se Vám náš zpravodaj líbil!

Essential Medical Outreach & Treatment Rescue

- 1 Quartz Africa. 2019. A recently discovered trove of photos shows life in Uganda during Idi Amin's troubled reign. Dostupné na: <https://qz.com/africa/1655715/ugandas-idi-amin-rare-photos-capture-life-but-not-horrors/> [cit. 21.7.2021].
- 2 Leopold, Mark. 2020. Idi Amin: The Story of Africa's Icon of Evil. USA: Yale University Press.
- 3 Daily Monitor. 2015. 10 Popular quotes by Idi Amin. Dostupné na: <https://www.monitor.co.ug/uganda/news/insight/10-popular-quotes-by-idi-amin-1599026> [cit. 1.8.2021].
- 4 The Guardian. 2019. Idi Amin's mastery of media revealed in newly published photos. Dostupné na: <https://www.theguardian.com/world/2019/oct/07/idi-amins-mastery-of-media-revealed-in-newly-published-photos> [cit. 24.7.2021].
- 5 Smithsonian Magazine. 2019. Thousands of Newly Unearthed Photographs Document Ugandans' Life Under Idi Amin. Dostupné na: <https://www.smithsonianmag.com/smart-news/thousands-newly-unearthed-photographs-document-ugandans-life-under-idi-amin-180972533/> [cit. 28.7.2021].
- 6 Our Civilisation. The Collected Bulletins Of President Idi Amin. Dostupné na: <https://www.ourcivilisation.com/smartboard/shop/corena/index.htm> [cit. 2.8.2021].
- 7 Decker, Alicia C. 2013. „Sometime you may leave your husband in Karuma Falls or in the forest there”: a gendered history of disappearance in Idi Amin's Uganda, 1971–79. Journal of Eastern African Studies, 7:1, 125-142.